„Hier scheidt de wereld uit", smaalt Verbeek.

„Achter dit land legt geen land meer", valt Hulle hem bij.

„Dat kan 'n pleizierige dag worden," smaalt Verbeek, „geen God of goed-mensch uren in den omtrek."

„En d'r ware d'r al duizenden op weg, zei jij?" aldus wendt Hulle zich tot zijn vrouw, „waar benne ze gebleve, die vluggerikke?"

„Die benne al terug. We zijn veels te laat", gekt ze.

„Ik heb honger, jij niet?" doet Hulle.

„Wij hebben thuis al wat gegete", antwoordt Verbeek.

Juffrouw Hulle echter deelt nu aan haar huisgenooten boterhammen uit, die onder het voortgaan langzaam maar zeker worden verorberd.

„Ik zou wel 'n borrel luste", insinueert Verbeek.

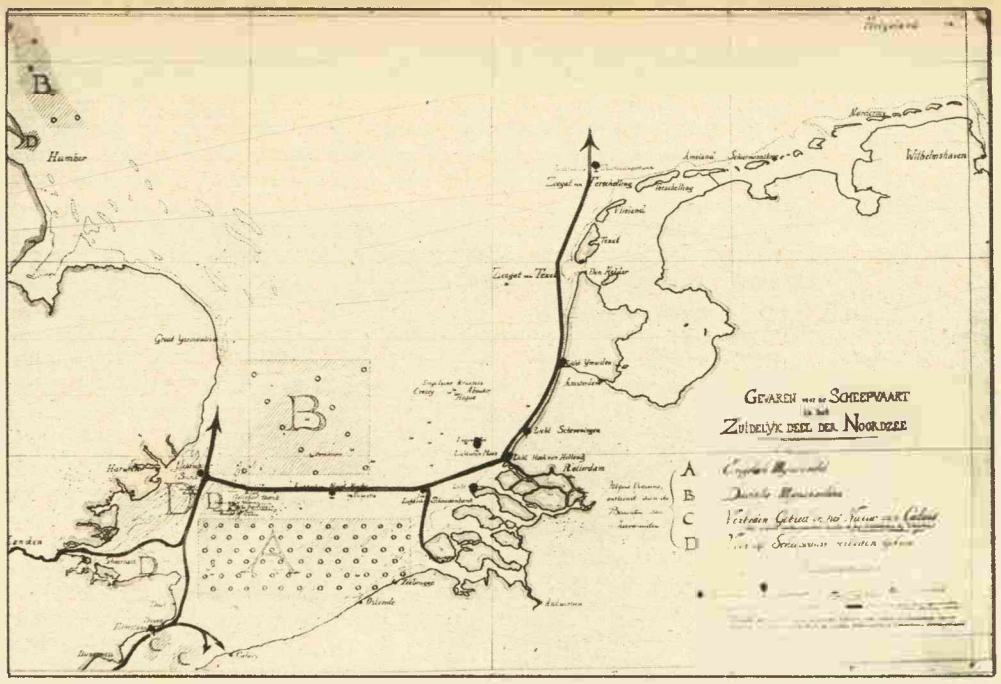
„Daar hoef je hier niet over te prakkizeere", zoo wijst zijn collega hem terecht.

Zonder verder veel te praten, slenteren de mannen voort. Ook de twee andere groepen, die der vrouwen en die der meisjes, gaan zich niet aan conversatie te buiten. De gesprekken, in den aanvang van hun samenzijn begonnen, zijn allengs geheel verloopen. „Veel vertier is er hier niet," oppert Juffrouw Verbeek lusteloos.

„Nee, mensch, zeg dat wel. Et is hier de heele dag of d'r alsmaar 'n dominee voorbijgaat."

„Ja, je kan van 's morgens tot 's avonds een speld hoore valle, bij wijze van spreke."

En in de groep der meisjes is de stemming, zij het ook al wat beter, toch ook niet wat je noemt geestdriftig.

TENTOONSTELLING „ONZE VLOOT".

Op de scheepvaarttentoonstelling van „Onze Vloot" is een kaart tentoongesteld van het mijnenveld in de Noordzee. Zooals men ziet, is de doorvaart door het kanaal geheel buitengesloten, terwijl de voorgeschreven route om Schotland vrij gevaarloos is. Hetgeen de ondervinding trouwens bevestigt. *(V.F.B.)*

te spreken opkomt, met andere woorden, elke morge weer zooveel gedraaid is, dat de mensche de zon weer kenne zien, met andere woorden.... dat.... dat...."

Zijn eega valt hem oneerbiedig in de rede: „met andere woorden, dat de zón niet opkomt, maar dat de àarde opkomt. Jij hebt et bij et rechte end, hoor."

Allen lachen luid, en Verbeek, wiens studiën op dit gebied der wetenschap niet voltooid zijn, is blij dat men zijn be-

de opgewektheid, die in den aanvang bij sommigen heerschte, verdwijnt gaandeweg geheel. Allengs gaan de menschen allemaal langzamer loopen; de machtige dag met zijn jonge kracht schijnt hun denken en gebaren, hun gestel, hun gansche zijn wel een beetje te verloomen. Schuifelend sloffen de voeten der ouderen reeds, en de jongeren loopen ook lang niet meer zoo fiksch als in het begin.

„Ik krijg et in m'n beene," zegt de zwaarlijvige juffrouw Hulle, „we moste es eve gaan ruste"

Niemand wenscht iets liever, en op den wegberm aan den waterkant zetten de eenigszins vermoeide lieden zich neer.

Vóór hen ligt het gave, gladde water. Slangetjes van licht krieuwelen er over nu en dan. In het onafzienbare landschap rondom wordt de dag glorierijk voltrokken. Op een boomtak risten vogels, en hun stemmen zijn als een gewiel van duizenden radertjes. In den strafblauwen hemel, die een groote waterkom lijkt, dobberen de witgezeilde mooiweerswolkjes Aan den overkant van het water scharen de wilgen, en lijken wel oude-mannetjes met hun vergroeide lijven; afgeleefd en stil staan ze naast elkaar, turen naar het riviertje, dat ze van jongs-af gekend hadden, en de knoestige hoofdjes met hun wirrewarrende takkenpruikjes nijgen bij het kijken wat naar voren.

De weiden strekken eindeloos hun groene banen uit, besprenkeld met het blank gevlek van koeien en schapen, en hier en daar duikt de kleine wereld van een boerderij op, met het blinkend roode pannendak uit het geboomt omhoog gestoken als een vriendelijk teeken. Een ijle goudwasem van het zonlicht komt door de lucht alreede

TENTOONSTELLING NATUURHIST. VEREEN.

De afdeeling Amersfoort van de Natuurhistorische Vereeniging opende verleden week in Amicitia een belangwekkende tentoonstelling, betrekking hebbend op de vegetatie en de Fauna uit de omgeving van Amersfoort. — Onze foto geeft een groep van genoodigden en leden bij de opening. *(V.F.B.)*

WIJK BIJ DUURSTEDE'S NIEUWE BURGEMEESTER.

De installatie van den nieuwen burgemeester van Wijk bij Duurstede, den heer Jhr. J. A. van Geen. (in het midden met ambtsketen om.) *(V.F.B.)*

„Et is wel mooi, hè, zoo op et land", zegt er een.

„Ja, maar je ziet bijna geen huize, en heelemaal geen mense, hé. 't Is wat saai eigenlijk."

„Ja, lollig is et niet, as je et mijn vraagt."

Zij wandelen nu op een zeer schoonen landweg, langs een helder vlietend water. Door den zilveren ochtendglans zijgen reeds de rozige zonnestralen, en als de weg een kromming maakt, zien zij plotseling recht vóór hen van achter de rijke smaragdgroene wereldwijdte de roodgouden zonneschijf opduiken.

„Daar heb je hèm ook," malt Verbeek, „goeie morge, vader. Zoo, zoo, benne we daar"....

„Daar heb je nou de zon, vrouw", verklaart Hulle aan zijn ega.

„Je kan zegge, wat je wil, maar mooi is et", antwoordde zij.

„Et is anders dezelfde als bij ons in de stad."

„Ja, en.... nee", antwoordt zijn echtgenoote, die zoowaar nog poëtisch blijkt, zij het in zwakken graad.

„Mooi is et zeker, daar gaat niks vanaf," oppert juffrouw Hulle, „het is net 'n prachtige bakkersoven, die openstaat."

Deze gewaagde vergelijking heeft eenig succes bij het gezelschap. Men lacht eens.

„Toch is et 'n mooie beweging, dat is vast," bespiegelt Verbeek, „en vooral als je weet hoe et in mekaar zit, zie je. Ik heb me late vertelle, dat de zon eigenlik niet opkomt, maar dat de aarde om zoo

wering niet ernstig neemt. „'n Mensch mag toch wel es 'n lolletje maken", zoo verontschuldigt hij zich.

„Wel zeker mag je dat. Kom nog maar es op", noodigt Hulle hem uit, „we kenne best 'n moppie hebbe, want zoo lollig is et hier niet."

Maar de opwekking om „lolletjes" te maken vindt weinig instemming; de menschen gaan althans meer en meer zwijgen. Zonder een woord loopen de drie groepjes voort;

aangestreken De dag is er weer, de volle dag, de schoone dag, die zijn gelijke aan schoonheid niet kent onder alles, de nimmer volprezen dag, de room van het leven

„'t Is hier 'n dooie boel", zegt Hulle plotseling in de stilte.

„Ja, bar druk is et niet, maar 't is toch mooi", zegt zijn vrouw.

„Ik zou me hier dood vervele," beweert Verbeek, „dood, hartstikkedood voór de dag om is."

„Je hoeft zoolang niet eens te wachte," meent Hulle, „ik heb nou al genoeg"

Zijn uitspraak mocht brutaal zijn, doch ze was volkomen ter snede; het was, als wilde een elk hunner dat nu niet zoo grif erkennen, aan ieder zoo uit het hart gegrepen. Zij vervèelden zich.

„Nou?...." deed juffrouw Verbeek, nou?" ...maar ze verveelde zich.

„Jij bent wel wat gauw over je plezier heen", zei haar man, maar hij verveelde zich.

„Hè, hè," zei juffrouw Hulle, en ze bette haar vleezige hangwangen met den in Eau de Cologne gedrenkten zakdoek, „hé, hé, et wordt al knap warm. Et is effetief mooi weer".... maar ze verveelde zich.

De meisjes zeiden niets. Ze rekten zich eens uit tusschen de margerieten en boterbloemen, en onderzochten dan hun goedkoope

(Zie vervolg op pag. 16.)

25-JARIG BESTAAN R. K. ZIEKENHUIS TE HILVERSUM. *(V.F.B.)*

In de afgeloopen week was het 25 jaar geleden, dat het R. K. Ziekenhuis te Hilversum werd gesticht. — Wij brengen naar aanleiding van dit heuglijk jubileum een foto van de Zusters, die met zooveel liefde in dit huis voor het heil der menschheid hun taak verrichtten.